

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/31/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119251381
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6119251381.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Mariána Hoffmanna, PhD. a JUDr. Eduarda Valenčina, v spore žalobcov: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., 2. D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., 3. A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/XX, XXX XX B., 4. F. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/XX, XXX XX B., 5. G. B., nar. X.X.XXXX, bytom E. XXX/XX, XXX XX B., 6. F. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/XX, XXX XX B. a 7. G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/XX, XXX XX B., všetci právne zastúpení: JUDr. Dušan Remeta, advokát, Masarykova 2, 080 01 Prešov, IČO: 42 039 720, proti žalovanému: SPRAVBYT, s.r.o., Hurbanova 18, 085 01 Bardejov, IČO: 31 683 061, právne zastúpený: Advokátska kancelária JAKUBČO, spol. s r.o., Horné Záhrady č. 2, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 50 570 897, o zaplatenie 10.979,53 Eur s prísl., o odvolaní žalobcov v 1. až 5. rade a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 3Csp/33/2019-790 zo dňa 8.1.2024 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Medzi žalobcami v 1. až 5. rade a žalovaným žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania nárok.

Žalobcom v 6. a 7. rade priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd rozhodol takto:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne sumu 2 246,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2 246,80 eur od 16.02.2019 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcom v 3. a 4. rade spoločne a nerozdielne sumu 2 913,89 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2 913,89 eur od 16.02.2019 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni v 5. rade sumu 542,35 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 542,35 eur od 16.02.2019 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcom v 6. a 7. rade spoločne a nerozdielne sumu 2 585,85 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2 585,85 eur od 16.02.2019 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcov v 1. - 5. rade z a m i e t a .

VI. Žalobcom v 1. a 2. rade p r i z n á v a spoločne a nerozdielne voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90,52 %.

VII. Žalobcom v 3. a 4. rade p r i z n á v a spoločne a nerozdielne voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 47,10 %.

VIII. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobkyňi v 5. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 47,68 %.

IX. Žalobcom v 6. a 7. rade p r i z n á v a spoločne a nerozdielne voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť im žalované sumy, vrátane úrokov z omeškania.

Žalobcovia žalobu odôvodnili tým, že žalobcovia v 1. a 2. rade boli bezpodieloví spoluvlastníci bytu č. XX na X. poschodí bytového domu č. XXX, postaveného na pozemku parcela CKN XXXX s prísl., ktorý je zapísaný na LV XXXX, k.ú. B., ktorý sa nachádza v B. I. J. E. XX (B. H.). Žalobcovia v 3. a 4. rade sú bezpodieloví spoluvlastníci, žalobkyňa v 5. rade je výlučnou vlastníčkou a žalobcovia v 6. a 7. rade sú bezpodieloví spoluvlastníci bytov, a to bytu č. XX I. X. K., B. L. XX I. XX. K. G. B. L. XX na X. poschodí. Vlastníci bytov so žalovaným ako správcom uzatvorili dňa 8.11.1999 zmluvu o výkone správy podľa zákona č. 182/1993 Z.z. Dňa 24.6.2004 sa uskutočnila schôdza vlastníkov bytového domu H., kde bola nadpolovičnou väčšinou všetkých vlastníkov odsúhlasená výpoveď zo zmluvy o výkone správy so žalovaným a za nového správcu bola schválená spoločnosť BARDBYT, s.r.o., Moyzesova 7, Bardejov. Výpoveď zmluvy o výkone správy bola doručená žalovanému dňa 29.6.2004, zmluvný vzťah bol ukončený uplynutím 6-mesačnej výpovednej doby ku dňu 31.12.2004 a dňa 17.12.2004 vlastníci bytov uzatvorili novú zmluvu o výkone správy so správcom BARDBYT, s.r.o. od 1.1.2005. BARDBYT, s.r.o. mal oprávnenie prijímať platby od vlastníkov bytov za služby a správu bytov. Aj napriek uvedenému, žalobcovia uhradili žalovanému platby za rok 2011 a 2012, pričom žalobcovia neskôr museli tieto platby uhradiť aj spoločnosti BARDBYT, s.r.o. ako správcovi bytového domu, ktorý si tieto platby vymáhal ako nedoplatky.

Prvým rozsudkom Okresný súd Bardejov č.k. 3Csp/33/2019-481 zo dňa 17.9.2021 žalobe žalobcov v celom rozsahu vyhovel. Po tom, čo vec bola zrušená uznesením odvolacieho súdu pod sp. zn. 7CoCsp/11/2022-569 zo dňa 27.9.2022, prvoinštančný súd opätovne o uplatnenom nároku žalobcov rozhodol. Čiastočne považoval nárok za dôvodný a čiastočne žalobu zamietol.

Prvoinštančný súd vec posúdil procesne podľa § 290 a § 295 CSP ako spotrebiteľský spor a z hmotného práva aplikoval ust. § 52 ods. 1 – 4 Občianskeho zákonníka. Zo zákona č. 182/1993 Z.z. aplikoval § 6 ods. 3, § 8 ods. 1 – 3, § 14 ods. 1 – 4, § 8 ods. 2 – 3 v znení účinnom od 1.7.2004 do 30.6.2007, ďalej ust. § 8a ods. 1, 2, 3 zákona č. 182/1993 účinného od 1.7.2004, ďalej § 8b ods. 1, 2 tohto zákona účinného od 1.4.2010 do 30.9.2014, § 10 ods. 1, 6, § 14 ods. 1, 2, 3, 4 tohto zákona účinného v čase od 1.7.2004 do 30.6.2007 a ďalej aplikoval ust. § 3 ods. 1 OZ a § 39 OZ. Z Občianskeho zákonníka vychádzal z ust. § 107 ods. 1, 2, § 451, § 454, § 488, § 563 Občianskeho zákonníka.

Dospel k záveru, že žalobcovia mali k správcovi bytového domu, či už k predchádzajúcemu – žalovanému, alebo následnému - BARDBYT, s.r.o., postavenie spotrebiteľa. Žalovaný mal postavenie dodávateľa.

Keďže žalobcovia sa domáhali voči žalovanému zaplata sumy u žalobcov v 1. a 2. rade 2.358,60 eur, u žalobcov v 3. a 4. rade 3.954,74 eur, u žalobkyne v 5. rade sumy 2.073,16 eur a u žalobcov v 6. a 7. rade sumu 2.585,85 eur, ako vrátenie platieb za platby poskytnuté žalobcami spojené v súvislosti so službami, v súvislosti s vlastníctvom bytov. Žalobcovia tieto platby uhrádzali v domnení, že si plnia svoju povinnosť k rukám správcu bytového fondu. Žalobcovia v rozhodnom období rokov 2011 a 2012 boli vlastníkami bytov v bytovom dome H., vykonávali platby v prospech žalovaného. Platby boli poukazované do dispozičnej sféry žalovaného ako správca.

Prvoinštančný súd považoval zodpovedanie otázky správcovstva bytového domu K/4 za primárnu a predbežnú pre posúdenie nároku žalobcov za roky 2011 a 2012.

Bolo zistené, že žalobcovia poukazovali do dispozičnej sféry žalovaného finančné prostriedky určené na správu a za správu bytu v bytovom dome H. z dôvodu, že boli presvedčení, že žalovaný je správcovi ich bytového domu, pričom dôvod žalobcov bol posilnený aj samotným charakterom týchto platieb, ktorých

účel súvisel s užívaním bytov žalobcov. Išlo o platby do fondu prevádzky, údržby a opráv. Tieto platby boli preto zasielané žalobcami na účet žalovaného, resp. do jeho dispozičnej sféry.

Otázka správcovstva žalovaného vo vzťahu k bytovému domu H. bola ako predbežná otázka riešená už v inom konaní pred Okresným súdom Bardejov pod sp. zn. 1C/362/2005, kde v medzitýmnom rozsudku zo dňa 30.12.2009 bolo deklarované, že vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu H. účinne k 1.1.2005 vypovedali žalovanému, teda spoločnosti SPRAVBYT, s.r.o., zmluvu o výkone správy a tento nie je od tohto okamihu správcom bytového domu H. na ul. E. XX B.. Medzitýmny rozsudok sa stal právoplatný dňa 29.3.2010 a bol potvrdený aj rozsudkom odvolacieho Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 10Co/9/2010 zo dňa 10.3.2010.

Otázka ďalšieho zvolenia žalovaného za správcu bytového domu H. na schôdzi vlastníkov bytov aj 8.6.2010 bola posúdená Okresným súdom Svidník, kde bolo rozhodnuté rozsudkom 2C/18/2012 z 26.10.2015, že uznesenie vlastníkov bytov bytového domu K/4 je neplatné. Rozhodnutie sa stalo právoplatné dňa 26.4.2017 a bolo potvrdené odvolacím súdom pod sp. zn. 18Co/19/2016 zo dňa 22.2.2017.

Vzhľadom na uvedené mal prvoinštančný súd jednoznačne ustálené, že žalovaný v období rokov 2011 a 2012 nebol správcom bytového domu H., nemal oprávnenie prijímať od vlastníkov bytov v tomto bytovom dome plnenia za služby spojené s ich užívaním. Keďže žalovaný prijímal do svojej dispozície finančné prostriedky od žalobcov, ktoré boli účelovo určené za služby za správu bytu, na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcov, keďže prijímal plnenia ako správca domu K/4 z neplatného právneho titulu, ktorý by toto jeho správcovstvo v rozhodnom období zakladal, resp. legalizoval.

Prvoinštančný súd v tejto súvislosti ešte poukázal aj na vydané neodkladné opatrenie, ktoré malo vplyv na prijímanie platieb žalovaného od žalobcov za roky 2011 a 2012, a to rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 18Co/30/2011 zo dňa 11.4.2011, ktorým bola žalovanému s právoplatnosťou od 27.4.2011 neodkladným opatrením uložená povinnosť zdržať sa konania, v ktorom by sa prezentoval ako správca bytového domu K/4, a to až do doby právoplatného skončenia konania pod sp. zn. 4C/125/2010, ktoré bolo skončené dňa 26.4.2017. Žalovaný napriek tomuto neodkladnému opatreniu konal v rozpore s ním, keďže z dokazovania vyplynulo, že ešte aj 17.5.2013 distribuoval žalobcom pozvánku, ktorou ako správca zvolával schôdzu vlastníkov bytov bytového domu H. na deň 24.5.2013 a schôdzu zvolal aj na 31.3.2015, hoci nebol subjektom, ktorý by bol oprávnený zvolávať takéto schôdze vlastníkov bytov podľa zákona o vlastníctve bytov. Žalobcovia ako spotrebitelia, v otázke správcovstva právne neznalí, mohli byť týmto konaním žalovaného objektívne uvedení do omylu, kto je správcom ich bytového domu. Žalovaný aj napriek rozhodnutiu neodkladného opatrenia podnikal objektívne aktivity vedome, cielene, ktoré mohli u vlastníkov bytov bytového domu H. vyvolať pochybnosti, resp. omyl v tom, kto je správcom ich bytového domu a komu je potrebné plniť. Prvoinštančný súd vyhodnotil toto konanie žalovaného za úmyselné. V tejto súvislosti prvoinštančný súd poukázal, aj vzhľadom na vznesenú námietku premlčania a od nej odvíjajúcu sa dĺžku objektívnej premlčacej lehoty, na to, že žalovaný naplnil svojim konaním zákonné podmienky úmyselného konania.

Prvoinštančný súd skúmal vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia. Podľa formy zavinenia sa následne posudzuje aplikovanie objektívnej trojročnej alebo desaťročnej premlčacej lehoty.

Prvoinštančný súd sa zaoberal bližšie v súvislosti s posúdením plynutia objektívnej trojročnej alebo desaťročnej premlčacej lehoty zavinením žalovaného. Zavinenie predstavuje vnútorný psychický vzťah konajúcej osoby k svojim vonkajším prejavom, ktorý nie je priamo pozorovateľný, preto je jeho dokazovanie založené na skutočnostiach, v ktorých sa odráža miera a kvalita jeho vôľovej a vedomostnej zložky. Prvoinštančný súd skonštatoval, že žalovaný bol správcom bytového domu H. do konca roku 2004, od 1.1.2005 sa stal správcom bytového domu spoločnosť BARDBYT, s.r.o. Napriek tomu žalovaný s vedomosťou o tom, že nie je správcom bytového domu, zvolával schôdzu vlastníkov bytov na 8.6.2010, na čo nemal oprávnenie. Na tejto schôdzi bola vypovedaná zmluva o správe uzavretá nielen so spoločnosťou BARDBYT, ale duplicitne bola vypovedaná aj zmluva o správe bytového domu uzatvorená so žalovaným. Zároveň bol žalovaný odhlasovaný za správcu bytového domu H..

Prvoinštančný súd vo veci 2C/18/2012 OS Svidník zo dňa 26.10.2015 považoval tento postup za neštandardný, nasvedčujúci tomu, že žalovaný si bol vedomý toho, že správcom bytového domu je spoločnosť BARDBYT, s.r.o. a zvolený postup nezodpovedá zákonu, čo nakoniec viedlo ku konečnému vysloveniu neplatnosti uznesení prijatých na tejto schôdzi vlastníkov bytov zvolanej žalovaným. Žalovaný sa napriek tomu považoval za správcu bytového domu, čo nakoniec viedlo k nariadeniu neodkladného opatrenia, ktorým mu bolo zakázané vystupovať ako správca bytového domu H. a to počnúc dňom 27.4.2011, na čo žalovaný reagoval zverejnením oznámenia zo dňa 9.5.2011, v ktorom argumenty

svedčiace v jeho neprospech nerešpektoval a za vzniknutú situáciu vinil Mesto Bardejov. Odvolací Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 9Co/61/2012-105 zo dňa 16.4.2013 neodkladné opatrenie potvrdil. Napriek tomu žalovaný po celý čas konal tak, že vzbudzoval dojem, že je správcom bytov, vlastníci bytov boli v neistote a ukladali peňažné prostriedky spojené so správou bytov buď do súdnej úschovy, alebo plnenia za roky 2011 a 2012 žalobcovia uhrádzali na žalovaným špecifikovaný účet. Žalovaný v tom čase zvolával schôdze vlastníkov a nebytových priestorov. Dokonca zamestnankyňa žalovaného, ktorá v prvoinštančnom konaní bola vypočutá ako svedkyňa, M. N., potvrdila, že uisťovala vlastníkov bytov, že správcom bytového domu je žalovaný. Žalovaný si však musel byť vedomý, že správcom bytového domu H. od 1.1.2005 nie je a že svojim konaním docielil plnenie zo strany vlastníkov bytov bez platného právneho titulu, že na jeho strane vzniklo bezdôvodné obohatie, ktoré je povinný vydať oprávneným osobám.

Nakoniec žalovaný vybraným osobám vrátil poskytnuté plnenia. Dôvod, prečo niektorým vybraným vlastníkom bytov a nebytových priestorov vrátil plnenia a žalobcom nie, prvoinštančný súd v priebehu konania nezistil. Žalovaný vedel o tom, že na úkor vlastníkov bytov sa bezdôvodne obohatil a aj napriek tomu prijímal platby za služby spojené s užívaním bytov. S finančnými prostriedkami nekontrolovateľne nakladal, čo viedlo k stavu, že na účte vo O. B. peňažné prostriedky ostali len v sume 85,29 eura ku dňu 31.12.2016. Teda žalovaný úmyselne sa obohatil na úkor žalobcov.

Aj napriek tomu, že žalovaný neodkladným opatrením bol obmedzovaný v činnosti správcu bytového domu K/4, ktoré uznesenie prvoinštančného súdu bolo potvrdené aj odvolacím súdom pod sp. zn. 18Co/30/2011, prijímal platby žalobcov v 1. – 7. rade na ním spravovaný bankový účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, vykonané platby nevracal a žalobcov neupozornil, že nie je oprávnený tieto platby prijímať. Žalovaný pred žalobcami prezentoval názor, že je správcom bytového domu, dokonca tak vystupovala aj pracovníčka žalovaného. Žalovaný sa prezentoval tým, že uhrádza za všetky platby za služby spojené s užívaním bytového domu a všetky dodávky ďalej zabezpečuje.

Ďalej sa prvoinštančný súd zaoberal obranou žalovaného v súvislosti s tým, že bankový účet, na ktorý žalobcovia uhrádzali platby v súvislosti so správou bytového fondu, bol účtom, ktorý patril vlastníkom bytov bytového domu H.. Prvoinštančný súd zistil a vyhodnotil, že žalovaný zriadil účet pod č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo O. B., G. ešte dňa 5.5.2005 ako podnikateľský účet vo vlastníctve žalovaného. V tomto režime bol bankou spravovaný až do 4.3.2011, kde došlo k úprave účelu tohto bankového účtu. Tento bankový účet mal slúžiť správcovi vykonávajúcemu správu domu samostatne v mene vlastníkov a nebytových priestorov v dome a na ich účet, podľa zákona č. 182/1993 Z.z. Majiteľom účtu je žalovaný ako správca a s finančnými prostriedkami uloženými na tomto účte môže byť hospodárené na základe pokynov žalovaného banke. K zmene charakteru účtu došlo až 4.3.2011, kedy tento účet bol zmenený na správcovský účet. K zmene názvu tohto účtu zo SPRAVBYT, s.r.o. na „Vlastníci bytov a nebytových priestorov domu č. XXX I. J. E. H.“ došlo na žiadosť žalovaného až v roku 2015, konkrétne 16.7.2015, kedy platby vykonávané v roku 2011 a 2012 sa vykonávali na účet s názvom SPRAVBYT, s.r.o., teda na účet, ktorý jednoznačne patril žalovanému. Žalobcovia vykonávali platby na účet patriaci žalovanému. Prvoinštančný súd pri rozhodovaní o uplatnenom nároku žalobcov vychádzal z rozhodnutia Okresného súdu Svidník vo vzťahu k predbežnej otázke, ktorá sa zaoberala platnosťou či neplatnosťou zmluvy o výkone správy zo dňa 15.6.2010, ktorá bola považovaná prvoinštančným súdom za neplatnú, pretože bola uzatvorená v rozpore so zákonom. Ide o absolútnu neplatnosť pôsobiacu zo zákona a od počiatku. Na základe takto absolútne neplatného právneho úkonu, ktorý nie je možné ani dodatočne schváliť ani považovať za platný po odpadnutí vady tohto právneho úkonu, prvoinštančný súd posúdil uplatnený nárok žalobcov za dôvodný čo do základu.

Následne sa zaoberal výškou uplatňovaného nároku. Prvoinštančný súd vo vzťahu k žalobcom v 1. a 2. rade, pokiaľ sa týka výšky uplatneného nároku, skonštatoval, že nárok je dôvodný v sume 2.246,80 eur. V tejto sume žalobcovia preukázali, že plnili v prospech žalovaného bez právneho dôvodu. Žalovaný účinne nepoprel uvedené plnenia a neuviedol žiadne vlastné tvrdenia o okolnostiach a dôkazoch predstavujúcich doklady o úhrade žalobcami. Táto suma predstavuje bezdôvodné obohatie, ktoré je žalovaný povinný vydať.

Pokiaľ sa týka sumy 111,80 eur, v tomto rozsahu žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, pretože nepreukázali poskytnuté plnenie v tejto výške.

Žalobcovia v 3. a 4. rade zo svojho nároku 3.961,92 eur preukázali úhrady žalovanému vo výške 2.913,89 eur. Opäť žalovaný nespochybnil prijaté plnenia. Vo zvyšku žalobcovia nepreukázali uplatnený nárok a žalobu prvoinštančný súd zamietol.

U žalobkyne v 5. rade, ktorá si uplatnila nárok vo výške 2.073,16 eur, bolo zistené, že doklady na preukázanie plnenia žalobkyňa predložila len v rozsahu 542,35 eur a v tomto rozsahu uniesla dôkazné bremeno o poskytnutom plnení. Vo zvyšku žalobkyňa nárok nepreukázala.

Žalobcovia v 6. a 7. rade si uplatnili bezdôvodné obohatenie 2.585,85 eur. Doklady o úhradách predložili súdu, avšak predložili aj potvrdenia žalovaného, ktorý potvrdil, že v tejto sume spolu žalobcovia v 6. a 7. rade mu zaplatili úhrady v súvislosti so správou bytu. Preto nárok žalobcov v 6. a 7. rade súd považoval za dôvodný v celom rozsahu.

Následne prvoinštančný súd sa zaoberal otázkou premlčania uplatneného nároku, pretože túto námietku vzniesol v priebehu konania žalovaný. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že v danom prípade pri plynutí (podľa § 107 OZ) objektívnej a subjektívnej premlčacej lehoty, pri plynutí objektívnej premlčacej lehoty je potrebné aplikovať 10 ročnú premlčaciu dobu, ktorá plynie odo dňa, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. V danom prípade odo dňa, kedy žalobcovia plnenie za služby spojené s užívaním ich bytov za obdobie rokov 2011 – 2012 zaplatili. Najstaršou žalobcami dokladovanou platbou v prospech žalobcu je platba vo výške 110,73 eur realizovaná žalobcom v 6. rade dňa 7.1.2011, od ktorého okamihu plynie objektívna premlčacia lehota týkajúca sa tejto časti uplatneného nároku. Objektívna 10 ročná premlčacia lehota na vydanie tejto časti uplatneného nároku by uplynula 7.1.2021, t.j. až po podaní žaloby, ktorá bola v danom prípade žalobcami podaná už 26.3.2019, teda pred uplynutím 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty. Nakoľko objektívna premlčacia lehota neuplynula ani pri najneskôr uskutočnenom plnení žalobcov v prospech žalovaného, nedošlo k uplynutiu tejto lehoty. Následne prvoinštančný súd sa zaoberal dvojročnou subjektívnou premlčacou lehotou, ktorá plynie od okamihu, kedy sa o svojom nároku oprávnený subjekt, teda žalobcovia, dozvedeli a teda že na jeho úkor žalobcu došlo k bezdôvodnému obohateniu a súčasne, keď sa dozvedel, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil.

Prvoinštančný súd dospel k záveru, že pri skúmaní bezdôvodného obohatenia je potrebné vychádzať zo skutočnej vedomosti spotrebiteľa o tom, že nemal plniť v prospech žalovaného. Prvoinštančný súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28.9.2021 pod sp. zn. 5Cdo/29/2021. Plynutie dvojročnej premlčacej lehoty potom nezačína od rokov 2015 a 2016, kedy uvedenú vedomosť podľa žalovaného nadobudli žalobcovia na základe oznámenia spoločnosti BARDBYT, s.r.o. Prvoinštančný súd poukázal na to, že v danom prípade ide o platby za rok 2011 a 2012. Tieto platby žalobcovia uhradili po tom, čo bola uzatvorená so žalovaným, hoci neplatná, ale zmluva o výkone správy 8.6.2010. Otázka správcovstva bola definitívne a s konečnou splatnosťou vyriešená až 26.4.2017, kedy v spojení s odvolacím rozhodnutím nadobudol rozsudok Okresného súdu Svidník 2C/18/2012 z 26.10.2015 právoplatnosť a bolo vyslovené, že zmluva o výkone správy zo dňa 8.6.2010 je neplatná. Následne sa spoločnosť BARDBYT, domáhala voči žalobcom plnenia za vykonávanie správy bytového domu, pričom žalobca v 1. rade sa o vzniku nároku dozvedel vtedy, keď vyplatil spoločnosti BARDBYT, s.r.o. svoj dlh za poskytované služby, čo bolo niekedy v roku 2018. Žalobcovi hrozilo súdne konanie, ktoré iniciovala spoločnosť BARDBYT, s.r.o., pôvodne vedené pod 5C/88/2014, kde žaloba voči žalobcovi bola vylúčená na samostatné konanie pod sp. zn. 6C/5/2018, kde BARDBYT si žalobou podanou 31.3.2014 uplatnil nárok voči žalobcovi v 1. rade a tento na pojednávaní konanom dňa 7.6.2018 prejavil záujem o mimosúdne vyriešenie sporu a dlh voči BARDBYT zaplatil s tým, že vtedy nadobudol poznatok o tom, že jediným správcom bytového domu K/4 je spoločnosť BARDBYT, s.r.o. Rovnako tak sa to stalo u žalobkyne v 2. rade ako manželky žalobcu v 1. rade.

Žalobca v 3. rade rovnako ako žalobcovia v 1. a 2. rade bol účastný konania sp. zn. 5C/88/2014, pričom konanie voči nemu bolo vylúčené na samostatné konanie a rovnako ako žalobca v 1. rade, na prvom pojednávaní dňa 7.6.2018 prejavil záujem o mimosúdne vyriešenie sporu, kedy sa dozvedel o tom, že skutočným správcom bytového domu je spoločnosť BARDBYT, s.r.o.

Rovnako tak prvoinštančný súd zistil uvedené okolnosti aj vo vzťahu k žalobkyňi v 4. rade, ktorá navyiac uviedla, že časť platieb uhradili žalovanému a neskôr uhradili platby do súdnej úschovy z dôvodu pochybnosti o tom, kto je správcom bytového domu, pričom ako vlastníci bytov dlhodobo boli zavádzaní p. N. v otázke správcovstva v prospech žalovaného. Aj v danom prípade žalobkyňa v 4. rade o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela až v priebehu roka 2018 počas sporu so spoločnosťou BARDBYT, s.r.o.

Prvoinštančný súd u žalobkyne v 5. rade skúmal subjektívnu lehotu a zistil, že žalobkyňa v 5. rade sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela v roku 2018 alebo 2019, kedy jej p. N., pracovníčka spoločnosti SPRABYT, s.r.o. oznámila, že žalobkyňi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Neskôr sa žalobkyňa v 5. rade dohodla so spoločnosťou BARDBYT, s.r.o. o splácaní dlhu. Teda žalobkyňa sa o skutočnosti rozhodnej pre počiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty dozvedela dňa 9.1.2018 na pojednávaní vedenom Okresným súdom Bardejov pod sp. zn. 5C/89/2014, kedy súd aj v prítomnosti žalobkyne v 5. rade oznámil rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 2C/18/2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 18Cpo/19/2016, na základe ktorých rozsudkov žalobkyňa nadobudla vedomosť o tom, že súd rozhodol o tom, že uznesenie o zvolaní

žalovaného za správcu bytového domu je neplatné, a teda je daný dôvod na žiadosť o vydanie bezdôvodného obohatenia.

Žalobca v 6. rade v priebehu prvoinštančného konania uviedol, že nadobudol vedomosť o tom, že BARDBYT, s.r.o. je správcom bytového domu na základe toho, že táto spoločnosť vyhrala spor vo Svidníku a rovnako aj iné súdne spory týkajúce sa bytového domu H.. Žalobca v roku 2017 – 2018 rokoval so spoločnosťou BARDBYT, s.r.o. a bolo mu poskytnuté vysvetlenie, že musí zaplatiť nedoplatok tejto spoločnosti, ktorý následne aj dňa 5.2.2018 zaplatil. O vrátenie finančných prostriedkov následne požiadal spoločnosť SPRAVBYT, s.r.o. Aj žalobcovia v 6. a 7. rade boli žalovaní spoločnosťou BARDBYT, s.r.o. a na pojednávaní dňa 23.1.2018 sa strany sporu dohodli, že žalobca dlh uhradí, a preto vo vzťahu k nemu bola zobrať späť.

Rovnako tak sa na žalobkyňu v 7. rade vzťahuje uvedený moment plynutia subjektívnej premlčacej doby, keď žalobkyňa v 7. rade uviedla, že o tom, že riadnym správcom bytového domu je spoločnosť BARDBYT, s.r.o. sa dozvedeli počas súdneho konania, kde boli žalovaní spoločnosťou BARDBYT, s.r.o. o zaplatenie nedoplatkov.

Skoršia vedomosť podľa prvoinštančného súdu o výsledku konania Okresného súdu Svidník sp. zn. 2C/18/2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/19/2016 preukázaná nebola. Žalobcovia sa o relevantných skutočnostiach pre uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia oboznámili najskôr v roku 2018, a preto v prejednávanej veci nedošlo ani k uplynutiu dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože u každého žalobcu táto lehota neuplynula skôr, ako v roku 2020, pričom žaloba bola podaná v prejednávanej veci dňa 26.3.2019. Teda nárok prvoinštančný súd považoval za uplatnený včas, nie premlčaný.

Prvoinštančný súd sa následne zaoberal aj prípadnou možnosťou dôvodov na vyslovenie rozpornosti výkonu práva vznesením námietky premlčania s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že v danom prípade námietka premlčania nie je v rozpore so zákonom. Poukázal na to, že žalovaný nielenže nerešpektoval vôľu vlastníkov bytov a nepostupoval v súlade s právnymi predpismi pri zmene správcovstva, ale ani neodovzdal novému správcovi doklady v súvislosti so správou bytového domu. V ďalšom období napriek neodkladnému opatreniu a okolnosti, že správcom bytového domu bola spoločnosť BARDBYT, s.r.o., zvolával schôdze vlastníkov bytov bytového domu, prijímal platby od žalobcov a uvedené bolo dôvodom, prečo prvoinštančný súd v tomto rozsahu nárok žalobcov považoval za dôvodný.

Prvoinštančný súd priznal každému zo žalobcov aj uplatnený nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo žalovaných súm od 16.2.2019 do zaplatenia. Prvoinštančný súd vychádzal pri rozhodovaní o tejto časti nároku z ust. § 488, § 489, § 563, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Žalobcovia si prostredníctvom právneho zástupcu uplatnili voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia výzvou zo dňa 29.1.2019 s tým, aby žalovaný im bezdôvodné obohatenie vydal v lehote do 15.2.2019. Žalovaný žalobcom bezdôvodné obohatenie v stanovenej lehote nevydal, a preto od 16.2.2019 sa žalovaný dostal do omeškania. Preto od tohto momentu priznal žalobcom nárok na úroky z omeškania.

V prevyšujúce časti súd nárok žalobcov zamietol, a to vo vzťahu k istine s prísl., ktoré nároky preukázané žalobcami neboli.

O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP a podľa § 262 ods. 1, 2 CSP. Prvoinštančný súd zistil u každého zo žalobcov, u žalobcov v 1. a 2. rade ako manželov, u žalobcov v 3. a 4. rade ako manželov, u žalobkyne v 5. a u žalobcov v 6. a 7. rade ako manželov mieru úspechu v prejednávanej veci a dospel k záveru, že žalobcovia v 1. a 2. rade, 3. a 4. rade a 6. a 7. rade boli úspešní v prejednávanej veci vo vzťahu k žalovanému, a preto im patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu ich úspechu. Vo vzťahu k žalobkyne v 5. rade bol žalovaný úspešný v rozsahu 47,68 %, pretože prevažná väčšina uplatneného nároku žalobkyne ostala nepreukázaná a žalobkyňa v 5. rade bola v konaní v rozsahu 47,68 % neúspešnou, a preto zodpovedá za trovy žalovanému.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie žalobcovia v 1. až 5. rade. Odvolanie bolo podané voči zamietavému výroku napadnutého rozsudku a voči súvisiacemu výroku o trovách konania.

Žalobcovia v odvolaní odôvodnili svoje námietky ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a f). Žalobcovia v 1. až 5. rade citovali v odvolaní ust. čl. 8 CSP a ďalej ust. § 149, § 150, § 153, § 167, § 181 CSP.

Ich odvolanie smeruje voči nedostatočnému rešpektovaniu sudcovskej koncentrácie konania v súvislosti s preukazovaním a námietkami žalovaného vo vzťahu k výške uplatňovaného nároku žalobcami v 1. – 5. rade. V odvolaní žalobcovia uviedli, že žalovaný bol od začiatku konania zastúpený advokátom ako

právnym zástupcom. O sudcovskej koncentrácii konania bol žalovaný poučený upomínacím súdom už pri doručení platobného rozkazu s návrhom na jeho vydanie a prílohami v tzv. poučovacom uznesení. Žalovaný výšku nárokov žalobcov nespochybňoval, dokonca ani na prvom pojednávaní, kde vzniesol rôzne námietky, od nedostatku aktívnej legitimácie žalobcov, až po námietku zaujatosti voči sudcovi. Na pojednávaní dňa 17.8.2020 sudca konštatoval nespornosť výšky uplatňovaného nároku žalobcami, pričom žalovaný k tomuto konštatovaniu, ako aj k poskytnutej lehote súdom 10 dní dňa 27.8.2020 sa k výške uplatňovaného nároku nevyjadril. Preto na neskôr vznesenú námietku nie je možné prihliadať. Prvýkrát žalovaný výšku nároku namietal až v záverečnom prednese pred vyhlásením dokazovania za skončené, na pojednávaní dňa 17.9.2021, na ktorú námietku už súd nemal prihliadať.

Aj pokiaľ súdy sa nesprávne zaoberali námietkou žalovaného k výške nárokov, toto popretie zo strany žalovaného bolo neúčinné, pretože žalovaný len spochybňoval úhrady vykonané žalobcami, ale neuviedol, aké konkrétne sumy mu mali jednotliví žalobcovia na ním spravovaný účet vo O. alebo v hotovosti do jeho pokladne zaplatiť. Žalovaný nikdy počas celého konania nepoprel skutočnosť, že by mu žalobcovia úhrady záloh za ich byty v rokoch 2011 a 2012 nemali vykonávať vôbec alebo v žiadnej výške. Preto nebolo postačujúce spochybňovať skutkové tvrdenia žalobcov, ale žalovaný musel predostrieť vlastné relevantné skutkové tvrdenia týkajúce sa konkrétneho prejednávaneho procesného nároku, teda presnú výšku platieb vykonaných jednotlivými žalobcami pre neho ako správcu bytového domu v rozhodnom období 2011 a 2012, čo sa nestalo. Je šikanózne, aby žalobcovia po viac ako 10 rokoch mali dokazovať vykonané platby, ktorých výšku žalovaný počas prvoinštančného konania včas a účinne nerozporoval. Samotný žalovaný nepredložil ani žalobcom na ich žiadosť v predsúdnej fáze a ani do tohto súdneho konania tzv. karty bytov s rozpisom výšky jednotlivých zálohových platieb a ich úhrad. Preto žalobcovia ako odvolatelia žiadali, aby odvolací súd o ich odvolaní rozhodol tak, že im bude priznaný nárok aj v zamietnutom rozsahu.

4. K odvolaniu žalobcov v 1. až 5. rade zaujal písomné stanovisko žalovaný, ktorý považoval v tomto rozsahu odvolanie za nedôvodné. Uviedol, že s tvrdením žalobcov nie je možné v žiadnom prípade súhlasiť, a to z dôvodu včasnosti podania procesnej obrany žalovaného. Vo vzťahu k tomu žalovaný už od začiatku konania považoval žalobu ako celok za nepreskúmateľnú a neodôvodnenú, pričom žalovaný uvedené namietal už vo vyjadrení zo dňa 25.5.2020. Podaná žaloba neobsahovala požadované dôkazy a žalobcovia nepredložili žiadne dôkazy o tom, kedy malo dôjsť k úhradám, v akých presných výškach, z čoho by bolo možné právne posúdiť aj, či došlo k premlčaniu jednotlivých nárokov alebo nie. Preto sa k nim žalovaný ani nemohol bližšie vyjadrovať.

Uvedené vyplýva aj zo zápisnice z pojednávania zo dňa 17.8.2020. Napriek tomu súd prekvapivo konštatoval nespornosť výšky uplatňovaného nároku. Žalovaný trval na tom, že nedošlo k oneskorenému predloženiu prostriedkov procesnej obrany. Ak by aj došlo k takému stavu, je nevyhnutné aplikovať ospravedlnenie na základe objektívnych kritérií z dôvodu priebehu a zložitosti samotného sporu, čo nakoniec uvádzajú aj žalobcovia v odvolaní.

V prejednávanej veci na strane žalovaného došlo k zmene právneho zástupcu. Nový právny zástupca napriek tomu, že požiadal o odročenie pojednávania pred pojednávaním dňa 7.7.2021, súd pojednávanie neodročil, ale vypočul žalobcov a odročil pojednávanie a nedal možnosť právnemu zástupcovi sa vyjadriť k týmto výsluchom. Až na pojednávaní dňa 17.9.2021, kde súd pokračoval vo výsluchu žalobcov, až po ich ukončení, dostali priestor právni zástupcovia strán sporu na vyjadrenie.

Žalovaný už v odpore namietal nárok žalobcu čo do základu, aj čo do výšky, teda v celom rozsahu, pričom namietal prioritne premlčanie uplatneného nároku, ktoré premlčanie nebolo možné objektívne posúdiť pre absenciu dôkazov predložených zo strany žalobcov, keďže nebol známy okamih začatia plynutia premlčacej doby. Táto námietka je subsumovateľná pod preukázanie dôkazmi poskytnutých platieb žalobcami. Keďže nebolo preukázané, kedy jednotlivé platby žalobcovia uhradili, a teda logicky ani ich jednotlivé výšky, nebolo možné zistiť, kedy mali žalobcovia nadobudnúť vedomosť o údajnom bezdôvodnom obohatení žalovaného. Preto konštatovanie žalobcov o tom, že by žalovaný mal oneskorene namietat výšku nárokov je nedôvodné. Žalobcovia až po vydaní odvolacieho uznesenia č.k. 17CoCsp/11/2022-569 zo dňa 27.9.2022 predložili a konkretizovali svoje tvrdenia o výškach a termínoch vykonaných platieb. Preto žiadal, aby odvolací súd odvolanie žalobcov zamietol.

5. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcov zaujali opäť písomné stanovisko v odvolacej replike žalobcovia v 1. – 5. rade. V celom rozsahu vyjadrenie žalovaného považujú za neopodstatnené, odkazujú na argumenty uvedené v odvolaní. Uviedli, že žalovaný bol opakovane poučený o koncentračnej zásade, boli mu určené lehoty, a to ešte aj dodatočne, najneskôr do 27.8.2020. Výšku

nároku žalovaný nepoprel, až v záverečnej reči, pred rozhodnutím, na čo nebolo dôvodné prihladať. Preto žalobcovia navrhli, aby odvolací súd o ich odvolaní rozhodol tak, ako to žiadali v podanom odvolaní.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Žalovaný v odvolaní namietal prvoinštančné rozhodnutie v rozsahu výrokov I., II., III. a IV. a ďalej v rozsahu výrokov VI., VII., IX. Ako odvolací dôvod uviedol dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd zmenil prvoinštančný rozsudok tak, že žalobu v plnom rozsahu zamietne a žalovanej prizná plnú náhradu trov konania. Alternatívne žiadal prvoinštančný rozsudok zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Prvoinštančný súd odôvodnil rozsudok v prípade plynutia objektívnej premlčacej lehoty tak, že považoval konanie žalovaného v súvislosti s bezdôvodným obohatením za úmyselné konanie. Žalovaný je však toho názoru, že odvolaním napadnutý rozsudok vyvodzuje z dokazovania nesprávne a neúplné skutkové závery, keď konštatuje úmyselné konanie žalovaného. Žalovaný k veci uviedol, že netvrdil, že by namietal právoplatnosť medzitémneho rozsudku a záväznosť jeho výroku, ale opakuje, rovnako ako v predchádzajúcom odvolaní vo vzťahu k pôvodnému prvoinštančnému rozhodnutiu, procesná obrana žalovaného nesmerovala ku skutočnosti, že by žalovaný namietal zrušenie medzitémneho rozsudku na základe zastavenia konania vo veci samej. Právoplatný medzitémny rozsudok vyvoláva rovnaké právne účinky ako právoplatný konečný rozsudok, ktorým sa rozhodlo o celej veci samej. O tomto rozsudku platí, že je záväzný iba jeho výrok, nie odôvodnenie. Odôvodnenie slúži iba ako prostriedok výkladu výroku. Je právne nezáväzná. Preto argumentácia prvoinštančného súdu o tom, že žalovaný nerešpektoval závery medzitémneho rozsudku a naďalej sa považoval za správcu bytového domu, nie sú správne. A ak odôvodnenie rozhodnutia slúži iba ako prostriedok výkladu výroku a je právne nezáväzná, nebolo objektívne možné požadovať od žalovaného, aby sa od tohto okamihu prestal správať ako správca. Je potrebné posúdiť, či ak sa ďalej správal týmto spôsobom, tak či ide z jeho strany o úmyselné zavádzanie žalobcu. Práve naopak, žalovaný aj po vydaní medzitémneho rozhodnutia si bol vedomý toho, že stále nebolo súdom rozhodnuté, kto je správcom, na základe toho v dobrej vôli konal. V danom prípade teda nebola naplnená vôľová a vedomostná zložka zavinenia žalovaného. Žalovaný nikdy nemal v úmysle získať majetkový prospech na úkor žalobcov, a to ani po vydaní predbežného medzitémneho rozsudku. Žalovaný ani nevedel, že by mal konať protizákonne a ani tak konať nikdy nechcel.

Pokiaľ sa týka predbežného opatrenia, ktoré bolo vydané na základe rozhodnutia Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 18Co/30/2011, a následne uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 9Co/61/2012-105 zo dňa 16.9.2013, žalovaný má za to, že prvoinštančný súd nevysvetlil, prečo za rozhodné obdobie, kedy by malo dôjsť, alebo dochádzať k úmyselnému konaniu, považoval obdobie aj 27.4.2011, kedy nadobudol právoplatnosť rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 18Co/30/2011 zo dňa 11.4.2011 ako neodkladné opatrenie, až do 26.4.2017, kedy bolo skončené celé konanie o postúpení veci na Okresný súd Svidník, keď sám zároveň konštatuje, že k zrušeniu neodkladného opatrenia došlo vydaním uznesenia Krajského súdu v Prešove č.k. 9Co/61/2012-105 zo dňa 16.4.2013. Ak teda súd posudzoval úmysel žalovaného aj v tomto období po zrušení neodkladného opatrenia, ide z jeho strany o nesprávne právne posúdenie a v tomto prípade možno zároveň konštatovať, že z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Žalovaný namietal, že by podnikal vedomé aktivity, ktoré mohli u žalobcu vyvolať rozhodnom období omyl v otázke, kto je správcom. Žalovaný pred vydaním neodkladného opatrenia mal za to, že je legitímnym správcom, v zmysle toho konal. Následne v období od vydania neodkladného opatrenia po jeho zrušenie nevykonával žiadne kroky. V danom prípade teda nebola naplnená vôľová a vedomostná zložka zavinenia žalovaného. Žalovaný nikdy nemal v úmysle získať majetkový prospech na úkor žalobcov, a to ani v čase vydaného neodkladného opatrenia, počas ktorého nevykonával žiadne úkony. Pokiaľ sa týka úmyselného konania žalovaného, prvoinštančný súd túto úvahu odôvodnil aj okolnosťou, že niektorým vlastníkom bytov a nebytových priestorov boli vrátené finančné prostriedky poskytnuté žalovanému, avšak žalobcom nie. Prvoinštančný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď vlastníci, ktorí postupne žiadali o vrátenie finančných prostriedkov, tým boli postupne tieto vrátené, a to až do okamihu, kým nedošlo k zablokovaniu bankových účtov. Pritom, ak by nedošlo k zablokovaniu týchto účtov, uspokojení mohli byť všetci vlastníci a to aj žalobcovia. Žalovaný už nebol oprávnený po zablokovaní účtu s účtom a finančnými prostriedkami nakladať. To, akým spôsobom nakladal žalovaný s finančnými prostriedkami, preukazuje aj znalecký posudok znalca P. Q. D. v prejednávanej veci.

V zásade možno teda konštatovať, že závery prvoinštančného súdu o bezdôvodnom obohatení žalovaného nie sú správne. Jednotlivé konania, od ktorých prvoinštančný súd odvodil úmysel žalovaného, nenapĺňajú zákonné podmienky úmyselného konania, ktoré by bolo základné pre

stanovenie 10 ročnej objektívnej zodpovednosti žalovaného a z toho dôvodu je nevyhnutné posudzovať nárok žalobcov za premlčaný.

Pokiaľ sa týka výšky uplatnených nárokov, u žalobcov v 1. a 2. rade nie je možné súhlasiť s dôvodmi priznania poskytnutého plnenia z dôvodu, že dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, ktorý je povinný uniesť jednak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalobca tvrdí, že ako platbu za rok 2011 uhradil sumu vo výške 461,70 eur dňa 16.1.2012 a platbu za rok 2012 vo výške 1.229,80 eur dňa 22.1.2013, pričom túto skutočnosť nevie preukázať. Žalobca disponuje výlučne podacími lístkami, z ktorých však nie je zrejmé, či skutočne preukazuje nárok žalobcu za obdobie, ktoré je predmetom žaloby. Žalobca musí existenciu uplatneného nároku preukázať, čo v danom prípade žalobca nepreukázal.

Žalobcovia v 3. a 4. rade tak nepreukázali uplatňovaný nárok na zaplatenie 940,11 eura, pretože išlo o platby prostredníctvom podacieho lístku a z tejto platby nie je jednoznačné, za ktoré obdobie ktoré platby majú byť v tejto položke zahrnuté.

Žalobkyňa v 5. rade predložila poštové poukazy v celkovej sume 427,50 eur, pričom z nich bez akýchkoľvek pochyb nevyplýva, o aké platby sa má jednať, teda o platby za ktoré obdobie, ktoré mesačné platby majú byť v ňom zahrnuté a nie je zrejmé, či skutočne preukazujú nárok žalobcu za obdobie, ktoré je predmetom žaloby.

Žalovaný ďalej namietal aj platby žalobcov v 6. a 7. rade, keď títo preukázali uplatnený nárok potvrdeniami žalovaného, podľa ktorého mali zaplatiť za rok 2011 sumu 1.347,36 eur a za rok 2012 sumu vo výške 1.238,49 eur. Žalovaný namietal, že súčasťou znaleckého posudku nie je prijatie týchto platieb. Ďalej žalovaný namietal zistenia prvoinštančného súdu o počiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, keď je zvláštne, že žalobcovia na pojednávaní dňa 7.7.2021 odpovedali na otázku začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty tak, že u každého začala táto lehota plynúť v rozmedzí rokov 2015 a 2016 a v aktuálnych výsluchoch žalobcov táto lehota bola jednoznačne posunutá tendenčne a účelovo na rok 2018.

Pokiaľ sa týka účtu, na ktorý žalobcovia uhradili plnenia v súvislosti so správou bytového domu a bytu, je potrebné uviesť, že žalovaný využíval finančné prostriedky na realizáciu správy bytového domu H. O. B.. Následne spoločnosť BARDBYT, s.r.o. spôsobila, že žalobcovia sa dostali do nežiadúcej situácie, keď žalovaný na individuálnej žiadosti vlastníkom, ktorí preukázali dvojité platby, vracal poskytnuté platby. Tým, že žalovanému bolo zakázané nakladať s účtom osobitným rozhodnutím súdu, následne previedol na spoločnosť BARDBYT, s.r.o. zvyšok finančných prostriedkov na účte, nemohol už žalobcom poskytnúť požadované plnenia.

7. K odvolaniu zaujali písomné stanovisko žalobcovia. Žalobcovia považujú odvolanie žalovaného za nedôvodné v celom rozsahu. V tomto rozsahu sa stotožňujú s argumentáciou prvoinštančného súdu. Poukazujú na vykonané dokazovanie, na písomnosti predložené súdu. V napadnutom rozsahu žiadajú, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdil a prisúdil im nárok na náhradu trov odvolacieho konania. K úmyselnému konaniu žalobcovia uviedli, že prvoinštančný súd dospel k správnym záverom a otázka úmyselného konania žalovaného bola opakovane predmetom riešenia aj v iných súdnych sporoch obdobného charakteru. Žalovaný nebol legitímnym správcom od 1.1.2005 a ani po schôdzi konanej dňa 8.6.2010, napriek tomu sa prezentoval a konal tak, že sa cíti byť správcom bytového domu a obdobne tak vystupovala aj pracovníčka M. N.. Žalovaný podnikal cielené aktivity, ktoré u vlastníkov bytového domu H. mali vyvolať omyl v tom, kto je správcom ich bytového domu, a teda že majú plniť povinnosti vlastníkov bytov vo vzťahu k žalovanému. Žalovaný nerešpektoval rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 18Co/30/2011, ktorým s právoplatnosťou od 27.4.2011 bola neodkladným opatrením uložená povinnosť zdržať sa konať tak, aby bol prezentovaný ako správca bytového domu H., až do právoplatného skončenia konania vo veci sp. zn. 4C/125/2010. Žalovaný nerešpektoval ani medzitýmný rozsudok prvoinštančného súdu pod sp. zn. 1C/362/2005 zo dňa 30.12.2009. Žalovaný už dňa 9.5.2011 konal tak, že zverejnil v bytovom dome K/4 oznámenie, že popieral závery vyslovené odvolacím súdom o nariadení neodkladného opatrenia a naďalej vystavoval žalobcom predpisy na platby za ich byty v prospech účtu žalovaného. Dokonca rozposlal pozvánky na schôdzu bytového domu H., udržiaval zmluvné vzťahy s dodávateľskými subjektmi, vybranými vlastníkmi bytov. Správne preto prvoinštančný súd uzatvoril, že v tomto prípade plynie 10 ročná objektívna premlčacia doba, pretože konanie žalovaného bolo úmyselné.

Pokiaľ sa týka výšky uplatnených nárokov, tu žalobcovia odkazujú na svoje odvolanie zo dňa 8.1.2004. Pokiaľ sa týka plynutia subjektívnej premlčacej doby, súd prvej inštancie správne a v súlade s preukázanými tvrdeniami žalobcov posúdil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty u každého žalobcu osobitne a vyvodil, že žiadnemu z nich lehota neuplynula. Bolo podstatné skúmať, kedy nadobudli žalobcovia subjektívnu skutočnú vedomosť o bezdôvodnom obohatení žalovaného, osobitne

za platby, ktoré preberal žalovaný za roky 2011 a 2012 a nie o tom, kedy bola správcom bytového K/4 spoločnosť BARDBYT, s.r.o., či kedy tomuto správcovi začali žalobcovia platiť zálohové platby, alebo kedy im doručil vyúčtovania za byt za jednotlivé roky, alebo že by bolo proti nim ako neplatičom vedené súdne konanie.

Pokiaľ sa týka námietky premlčania a prípadný rozpor s dobrými mravmi, v tomto rozsahu poukázali žalobcovia na to, že v iných konaniach, ktoré boli prejednávané v obdobných veciach s tým istým skutkovým a právnym základom, tieto okolnosti zistené neboli. Pokiaľ sa týka vlastníctva bankového účtu, zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom P. D. vyplýva, že tento bol zabezpečený v trestnom konaní a žalovaný „vybrakoval“ tento účet tak, že ostalo na ňom len 85,29 eur, ktoré boli odovzdané BARDBYT, s.r.o. Žalovaný realizoval z tohto účtu platby bez toho, aby boli určené na daný účet, ale išlo o platby pre svoje iné potreby. Žalovaný sa jednoznačne obohatil na úkor žalobcov, a preto je povinný im toto obohatenie vydať v celom uplatnenom rozsahu.

8. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu na základe odvolanie žalobcov v 1. – 5. rade a žalovaného podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne. Prvoinštančný súd správne zistil skutkový stav, správne aplikoval právny predpis, v priebehu prvoinštančného konania odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd sa dopustil akýchkoľvek pochybení, a to nielen pri skutkových zisteniach, ale ani pri právnom posúdení veci a ani v procese, ktoré viedli k správnym skutkovým a právnym záverom. Rozhodnutie prvoinštančného súdu je správne, a preto vzhľadom na to, že prvoinštančný súd sa vysporiadal so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie o uplatnenom nároku, rozsudok podľa § 387 ods. 2 CSP ako správny potvrdil a na tento v celom rozsahu poukazuje.

9. Odvolací súd k odvolacím námietkam žalovaného len udáva, že žalovaný v odvolaní namietal nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie a odňatie práva konať pred prvoinštančným súdom. Je potrebné uviesť, že odvolací súd podrobil veľmi dôslednému prieskumu rozhodnutie prvoinštančného súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a nezistil pochybenia prvoinštančného súdu, ktoré by mohli mať zásadný, principiálny, alebo taký vplyv na súdne rozhodnutie, ktoré by spôsobovalo, že rozhodnutie je nedostatočne skutkovo alebo právne vyargumentované, prípadne že by sa súd prvej inštancie dopustil takého konania, že by tieto neboli napravitel'né v odvolacom konaní a bolo by potrebné na odstránenie týchto väd buď nariadiť pojednávanie alebo vec zrušiť a vrátiť prvoinštančnému súdu na opätovné prejednanie.

Prvoinštančný súd v celom rozsahu rešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v uznesení odvolacieho súdu sp. zn. 17CoCsp/11/2022. Ani na strane odvolacieho súdu nedošlo k žiadnym zmenám v súvislosti s už prezentovaným právnym názorom.

10. Predmetom konania je nárok žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože tak, ako to zistil prvoinštančný súd, žalovaný prijímal platby od žalobcov bez právneho dôvodu, pretože medzi žalobcami a žalovaným v roku 2011 a 2012 neexistoval na to právny dôvod, žiadna zmluva o výkone správy bytového domu H., na základe ktorej by žalobcovia ako správcovi žalovanému mali poskytovať predpísané plnenia. Preto, keďže predmetom nároku je bezdôvodné obohatenie plnením bez právneho dôvodu, vznesenú námietku premlčania žalovaným je potrebné posudzovať podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, keď platí, že podľa § 107 ods. 1 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 OZ najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Tak, ako už bolo konštatované v minulosti odvolacím súdom, bolo potrebné vyhodnotiť vo vzťahu ku každému zo žalobcov individuálne plynutie objektívnej a subjektívnej premlčacej doby. Pri objektívnej premlčacej lehote bolo potrebné sa zaoberať plynutím tejto lehoty, ktorá v závislosti od konania žalovaného môže mať 3 ročnú alebo 10 ročnú dĺžku.

Prvoinštančný súd vo vzťahu k obom lehotám skutkovo zistil všetky relevantné okolnosti dôležité pre posúdenie. Aj právne posúdenie je správne. Tu len na podporu rozhodnutia prvoinštančného súdu vo vzťahu k plynutiu 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty odvolací súd udáva, že úmysel, ktorý zistil prvoinštančný súd pri bezdôvodnom obohacovaní sa žalovaného bol jednoznačne preukázaný. V roku 2011 a 2012, teda v období, kedy mali byť vykonávané platby žalobcami, žalovaný sa správal spôsobom, ktorý spôsob v rámci zodpovedného podnikania v odbore správy bytového fondu nemal

charakter minimálne bežnej opatrnosti, ale tak, ako to zistil prvoinštančný súd, jeho cieľom bolo vyvolať u žalobcov dojem, že práve žalovaný v rozhodnom období je správcom bytového fondu a práve žalovaný je oprávnený prijímať platby v súvislosti s touto správou, aj keď od 1.1.2005 žalovaný správcom bytového domu nebol a nestalo sa tak ani po tom, čo dňa 8.6.2010 sa opätovne pokúsil žalovaný stať správcom bytového domu H. O. B.. Žalovaný napriek tomu, že vedel o sporových konaniach, napriek tomu, že mal informácie o vydaní neodkladného opatrenia a napriek tomu, že jeho povinnosťou bolo zdržať sa všetkého, čím by spôsobil žalobcom ujmu, konal tak, že žalobcovia v záujme plnenia si povinností v súvislosti so správou bytu a nedostatočnou prehľadnosťou v sporoch medzi žalovaným a spoločnosťou BARDBYT, s.r.o., že spôsobil, že na úkor žalobcov získal bezdôvodné obohatenie, keď žalobcom zasielal predpisy na úhradu platieb v súvislosti so správou bytu, zvolával schôdze vlastníkov bytov, pracovníčka žalovaného informovala vlastníkov bytov o tom, že správcom je len žalovaný. Žalovaný vzbudzoval dojem, že je správcom bytového fondu. Toto úmyselné konanie tvrdili žalobcovia, predložili o tom množstvo dôkazov, ktoré vyhodnotil prvoinštančný súd skutkovo a právne. Žalovaný síce tieto tvrdenia popieral, avšak nepreukázal dôkazmi opak, že jeho správanie bolo natoľko opatrné a obozretné, aby nespôsobil žalobcom škodu, či na ich úkor sa bezdôvodne neobohatil. Vzhľadom na to, že tak, ako to uviedol prvoinštančný súd, ide o spor, kde žalobcovia sú slabšou stranou sporu, spor má spotrebiteľský charakter, je potrebné pripomenúť, že slabšej strane sporu je potrebné poskytnúť širšiu ochranu, než žalovanému ako dodávateľovi, resp. odborníkovi, ktorý sa venuje správe bytového fondu. Preto prvoinštančný súd o objektívnej premlčacej lehote správne uviedol, že táto má dĺžku 10 rokov odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

Analogicky odvolací súd poukazuje na spotrebiteľské zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, kde princípy ochrany spotrebiteľa sú rovnaké, ako pri zmluvách o výkone správy bytov, kde sa Súdny dvor EÚ zaoberal plynutím dlhšej objektívnej lehoty v záujme vysokej ochrany spotrebiteľa. Všeobecne platí pre spory uzatvorené podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, že objektívna premlčacia doba je 10 ročná, čo je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora EÚ C-485/2019 zo dňa 22.4.2021 v právnom poriadku SR. Týmto spôsobom Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 6Cdo/268/2001 z 22.2.2022 (uverejnené v R15/2022) sa vysporiadal s plynutím objektívnej 10 ročnej lehoty na premlčanie uplatneného nároku pri spotrebiteľských úveroch, pričom podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C-485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej právnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehoty, kedy je potrebné (nevyhnutné) na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia a to bez skúmania zavinenia. Vo vzťahu k aplikácii 10 ročnej alebo 3 ročnej objektívnej premlčacej lehoty je potrebné preto vychádzať zo záverov písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 7.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vec podľa zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia, vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky, má pre uplatnenie 10 ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa.

Uvedené je síce judikované vo vzťahu k úverovej spotrebiteľskej zmluve, ale cieľom je chrániť spotrebiteľa predĺžením objektívnej premlčacej lehoty univerzálne v spotrebiteľských veciach na 10 rokov. Preto nie je dôvod, aby v prejednávanej veci, kde spotrebiteľia preukázali aj zavinenie dodávateľa - žalovaného, v rámci vyššej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských vzťahoch, bolo nutné pochybovať o 10 ročnej premlčacej dobe, od kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného. Rešpektovanie zásady efektivity nie je možné v spotrebiteľských veciach deliť len na úverové vzťahy a vzťahy bezúverového charakteru, resp. iné spotrebiteľské zmluvy, ale ochrana spotrebiteľa má v svojej podstate zabezpečovať pokrytie všetkých spotrebiteľských záväzkových vzťahov, kde cieľom je zabezpečiť ochranu spotrebiteľa v maximálnej možnej miere. Ochrana spotrebiteľa má byť rovnaká vo všetkých spotrebiteľských zmluvách.

Keďže v prejednávanej veci vzťah medzi žalobcami a žalovaným bol dlhodobý sporný, neprehľadný, žalobcovia poskytovali, v záujme predídania sporov a prípadného aj následného využitia záložného práva žalovaným, plnenia žalovanému. Žalobcovia boli pri poskytovaní platieb natoľko neistí, že neboli schopní posúdiť, kto je správcom ich bytu, keď na jednej strane spoločnosť BARDBYT, s.r.o. vymáhala od nich nedoplatky v súvislosti s výkonom správy bytového fondu a na druhej strane predpisy zasielala a úhrady od nich vyžadoval aj žalovaný. Keďže žalobcovia nemali dostatok informácií, boli v závislej situácii, správa bytu bola nejasná a to spôsobovalo nad mieru sťaženie výkonu ich práv. Preto analogicky aplikáciu rozhodnutia Najvyššieho súdu SR uverejnená pod R15/2022 v Zbierke stanovísk Najvyššieho

súdu a rozhodnutí súdov SR 2/2022 odvolací súd považuje za prípustnú a bez akýchkoľvek pochybností je možné považovať objektívnu lehotu v prejednávanej veci za 10 ročnú.

Správne prvoinštančný súd ustálil aj počiatok plynutia tejto lehoty na najskoršiu prvú platbu žalobcom v 6. rade dňa 7.1.2011, od kedy najskôr je možné objektívnu 10 ročnú počítať. Lehota tak, ako uviedol prvoinštančný súd, uplynula 7.1.2022, teda po podaní žaloby.

11. Pokiaľ sa týka subjektívne premlčacej lehoty, tvrdenia žalovaného o tom, že žalobcovia účelovo a tendenčne hovorili o tom, že o povinnosti žalovaného vydať žalobcom bezdôvodné obohatenie sa dozvedeli začiatkom roka 2018 je preukázané dôkazmi pred prvoinštančným súdom, kedy žalobcovia postupne v rámci v tom čase prebiehajúceho sporového konania, ktoré prebiehalo medzi žalobcami a spoločnosťou BARDBYT, s.r.o. boli informovaní o tom, že je potrebné platby realizovať v prospech spoločnosti BARDBYT, s.r.o. a že platby, ktoré boli vykonávané žalovanému, boli vykonávané bez právneho dôvodu. K týmto informáciám došlo v priebehu konania, ktoré presne špecifikoval prvoinštančný súd, bližšie sa k tomu vyjadril, k týmto okolnostiam po tom, čo u každého zo žalobcov presne zistil moment získania skutočnej vedomosti o tom, že žalobcovia nemali plniť v prospech žalovaného, boli individualizované. Január, február roku 2018 je ten moment, kedy objektívne žalobcovia zistili, že na ich úkor sa obohatil SPRAVBYT, s.r.o., nie BARDBYT, s.r.o. a že toto obohatenie predstavuje platby, ktoré zaslali SPRAVBYT, s.r.o. na základe aktívneho konania žalovaného práve v tomto období, kedy sa žalovaný považoval za správcu bytového fondu. Žalobcovia okolnosti začatia plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby preukázali dôkazmi, ktoré prvoinštančný súd náležitým spôsobom vyhodnotil a právne posúdil. Zo strany žalovaného nebol predložený žiaden dôkaz, ktorý by spochybnil plynutie alebo počiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty. Žalovaný len namietal moment počiatku plynutia tejto lehoty, avšak tvrdenie nepodporil žiadnymi dôkazmi a netvrdil, že k počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby nastal inokedy.

12. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že osobám, ktoré si požiadali vrátenie finančných prostriedkov, tieto postupne vyplácal a žalobcovia mohli s účtom nakladať, pretože sa viazal na bytový dom, sú okolnosti, ktoré nemajú zásadný vplyv na dôvodnosť uplatneného nároku žalobcami. Žalobcovia vyplatené finančné prostriedky z titulu nedôvodných platieb žalovanému nezískali od žalovaného späť a s účtom, ktorý bol vedený vo O., G. pobočka Bardejov, mohol nakladať len žalovaný, ktorý tento účet viazal na úhrady platieb v súvislosti so správou bytu, nešlo o účet vlastníkov bytov.

13. Žalovaný ďalej, pokiaľ sa týka výšky uplatneného nároku, namietal, že finančné prostriedky, ktoré mu boli žalobcami zasielané formou poštových poukazov neboli špecifikované, na aký účel, z akého dôvodu sú poukazované žalovanému, a preto žalobcovia dostatočným spôsobom nepreukázali dôvodnosť ich vydania.

Ako to vyplýva z dôkazov, ktoré vykonal prvoinštančný súd, všetkými poštovými poukazmi boli zasielané finančné prostriedky žalobcov, na účet, ktorý presne určil žalovaný. Išlo práve o ten účet, ktorý žalovaný namietal a ktorý slúžil na prijímanie platieb, od vlastníkov bytov K/4 za výkon správy žalovaným. V poštových poukazoch boli uvedené presne účty žalovaného. Pokiaľ žalovaný bol toho názoru, že tieto platby nie je možné priradiť, resp. že žalobcovia poukazujú finančné prostriedky bez právneho dôvodu, mal platby žalobcom vracať, čo sa však nestalo. Naopak, platby prijímal a platby využíval na svoje účely. V tejto súvislosti je bez právneho významu preukazovanie žalobcami, za čo poskytovali platby. Dôkazné bremeno je na strane žalovaného, aby preukázal dôvodnosť ich prijatia a disponovania s nimi. Žalovaný dôkazné bremeno neunesol. Preto ani táto odvolacia námietka, vzhľadom na jednoznačné závery a zistenia prvoinštančného súdu nie je dôvodná.

Preto odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné.

14. Následne sa odvolací súd zaoberal odvolacími námietkami žalobcov v 1. až 5. rade. Žalobcovia v 6. a 7. rade odvolanie nepodali.

15. Odvolací súd v rámci uvedenej odvolacej argumentácie žalobcov v 1. – 5. rade uvádza, že z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobcovia podali žalobu na zaplatenie sumy 2.358,60 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 16.2.2019 do zaplatenia vo vzťahu k žalobcom v 1. a 2. rade, vo vzťahu k žalobcom v 3. a 4. rade sumu 3.961,62 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 16.2.2019 do zaplatenia a u žalobkyne v 5. rade sumu 2.073,16 eur s úrokom z omeškania 5 % od 16.2.2019 do zaplatenia. Žalobcovia v žalobe nekonkretizovali, aké platby vo vzťahu k žalovanému, v akom časovom období (dátum) zaplatili. Ich nárok sa dotýkal úhrad v časovom období roku 2011 a 2012, bez bližšieho

určenia. K žalobe a k vysvetleniu uplatneného nároku na zaplatenie žalovaných finančných prostriedkov žalobcovia v žalobe neuviedli žiadne dôkazy. K žalobe pripojili fotokópie dokladov, z ktorých vyplývajú rôzne sumy úhrad prostredníctvom SIPO, prostredníctvom poštových poukážok na účet žalovaného, resp. Slovenskej pošty, pričom ide o úhrady žalobcov v 1. a 2. rade, žalobcov v 3. a 4. rade a žalobkyne v 5. rade.

Podľa § 132 ods. 1 CSP žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

Podľa § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

Podľa § 132 ods. 3 CSP žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami zákon určuje pre žalobu osobitné náležitosti podania. Podstatné je pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, čo je samotný základ žaloby, pričom pokiaľ žalobca uplatňuje finančnú náhradu od žalovaného, musí opísať nielen dôvod, na základe ktorého si uplatňuje uvedenú finančnú náhradu, ale aj uviesť okolnosti, ktoré mali vplyv na určenie výšky tejto sumy. Uvedené tvrdenia v žalobe musia byť natoľko presvedčivé, že z nich má vyplynúť oprávnenosť uplatneného nároku tak, aby v akomkoľvek štádiu iného sporu bol prejednávaný nárok identifikovaný a to nielen čo do základu, ale aj čo do výšky.

Žalobcovia v 1. – 5. rade v žalobe svoj nárok na zaplatenie finančnej náhrady bližšie neidentifikovali, len skutkovo opísali okolnosti, ktoré ich viedli k podaniu žaloby. Výška uplatneného nároku v žalobe nie je identifikovaná, dokonca na podporu zistenia okolností určenia výšky uplatneného nároku žalobcovia v žalobe neuviedli ani žiaden dôkaz. Len k žalobe pripojili listiny, ktoré sú sčasti aj nečitateľné, z ktorých zrejme odvodzujú svoj nárok.

Týmto spôsobom sa však výška uplatneného nároku na finančnú náhradu nepreukazuje. Keďže žalobcovia v 1. až 5. rade v žalobe síce nárok tvrdili, avšak žiadnym spôsobom ho nepreukázali, v priebehu konania sa dostali do situácie, že akákoľvek obrana žalovaného spochybňovala nie základ, ale výšku uplatňovaného nároku žalobcami.

V prejednávanej veci bol vydaný upomínacím súdom platobný rozkaz. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, v odpore namietal nielen skutočnosti, na základe ktorých si žalobcovia uplatňujú nárok, ale namietal aj premlčanie nároku žalobcov, pretože ide o nároky z rokov 2011 a 2012. Teda, tento nárok žalovaný namietal nielen čo do základu uplatneného nároku, teda dôvodu podľa žaloby, ale aj čo do výšky. V súlade s argumentom právnej logiky argumentum a maiori ad minus, teda úsudok od väčšieho k menšiemu, pokiaľ je namietaný nárok čo do základu (t.j. že nie je daný, že nevznikol), je logicky namietaný aj čo do výšky (keď nie je daný, nevznikol, nemôže mať merateľnú sumu). Preto stanovisko prvoinštančného súdu na pojednávaní dňa 17.8.2020, kde súd vyslovil predbežné právne posúdenie o nespornosti výšky celkových platieb poukázaných žalobcami za označené obdobie rokov 2011 až 2012, ktorých nárok na vydanie tvorí žalobcami uplatnený nárok, je v rozpore s pravidlami právnej logiky. Pri takomto právnom posúdení veci nebol spôsobilý prvoinštančný súd v tom čase posúdiť námietku žalovaného o tom, že nárok žalobcov je premlčaný. Už v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu 17CoCsp/11/2022-569 zo dňa 27.9.2022 odvolací súd zistil na strane prvoinštančného súdu pochybenie, keď neurčil jednoznačne skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia, ktorý nárok žalobcovia uplatňovali a od ktorého zistenia skutkového charakteru sa odvíja posúdenie premlčania bezdôvodného obohatenia, či nárok žalobcov je alebo nie je premlčaný, či nárok žalobcov je alebo nie je daný. Posúdenie otázky premlčania tak, ako to uvádza odvolací súd, je pri každej jednotlivej platbe žalobcov v prospech žalovaného z titulu bezdôvodného obohatenia kľúčové. Táto okolnosť prvoinštančným súdom nebola zistená, a preto uložil odvolací súd povinnosť prvoinštančného súdu v zrušujúcom rozhodnutí zaoberať sa jednotlivými úhradami žalobcov v prospech žalovaného, aby pri každej jednotlivej platbe bolo možné posúdiť plynutie bezdôvodného obohatenia, resp. premlčacej doby bezdôvodného obohatenia s tým, že platby neboli vykonané naraz, ale postupne.

Predbežné právne posúdenie prvoinštančným súdom tak, ako to vykonal na danom pojednávaní, nie je oznámenie sudcovskej koncentrácie konania.

Z obsahu celého spisového materiálu nevyplýva žiadna informácia zo strany prvoinštančného súdu, že vo veci je aplikovaná sudcovská koncentrácia konania podľa § 153 CSP.

Zákon v ust. § 153 a § 154 CSP určuje sudcovskú a zákonnú koncentráciu konania. Zákonná koncentrácia konania je zákonom určený moment, do ktorého je potrebné navrhovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany. Sudcovská koncentrácia konania je inštitút, ktorý aplikuje súd vo forme vhodnej koncentrácie a je vyslovene v diskrečnej právomoci súdu. Sudcovská koncentrácia

konania v prejednávanej veci, keďže ide o spotrebiteľský spor sa môže vzťahovať len na žalovaného, nie na žalobcov. Ak by súd aplikoval túto kompetenciu vo vzťahu k žalovanému, žalovaný sa o aplikácii sudcovskej koncentracii konania musí dozvedieť. Predbežné právne posúdenie veci na pojednávaní nie je informácia o aplikácii sudcovskej koncentracii konania. Koncentraciou konania sa má prispieť k naplneniu princípu procesnej ekonomie, vrátane rýchlosti konania a zabrániť zdržiavaniu konania motivačne pôsobiť na strany sporu, teda najmä na žalovaného, aby procesné úkony vykonal včas. Keďže v prejednávanej veci k vyhláseniu sudcovskej koncentracie konania vo vzťahu k žalovanému nedošlo, žalovaný mohol pri aplikácii zákonnej koncentracie konania, aj v záverečnej reči pred súdom na pojednávaní dňa 17.9.2021 aplikovať prostriedky procesnej obrany vo forme nepreukázania výšky uplatňovaných nárokov zo strany žalobcov.

Preto námietka žalobcov v 1. – 5. rade týkajúca sa neaplikovania sudcovskej koncentracie konania a postupu odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení, vrátane preukazovania uplatneného nároku žalobcov v prejednávanej veci pred prvoinštančným súdom, je nedôvodná. Nie je možné priznať žalobcom finančnú čiastku, ktorá má byť vo forme bezdôvodného obohatenia prijatá žalovaným, pokiaľ žalobcovia túto finančnú čiastku za skutkových okolností predpokladaných v ust. § 451 a nasl. CSP uhradili žalovanému, navyiac, keď je vznesená námietka premlčania a jednotlivé úhrady bezdôvodného obohatenia je potrebné v rámci tejto námietky posúdiť.

Preto, keďže žalobcovia v 1. až 5. rade neunesli dôkazné bremeno, ktoré je následkom ich tvrdenia v žalobe, ktoré preukázali až po tom, keď vec bola zrušená odvolacím súdom, správne postupoval prvoinštančný súd, keď čiastočne žalobe čo do úhrady nepreukázaných, však žalovaných súm, žalobu zamietol. Nie je možné priznať žalobcom viac, než dôkazmi preukázali. V časti nepreukázaných nárokov sa dostali do dôkaznej núdze, obrana žalovaného bola v tomto rozsahu dôvodná.

16. Správne postupoval prvoinštančný súd, pokiaľ o trovách konania vo vzťahu k žalobcom v 1. až 5. rade rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP a podľa § 262 ods. 1, 2 CSP. Vychádzal zo zásady úspechu v spore, kedy úspech sa vo veci vždy skúma čo do základu veci a čo do výšky priznaného nároku. V prejednávanej veci úspech žalobcovia mali úspech pomerný, kedy mieru úspechu prvoinštančný súd presne v napadnutom rozhodnutí vyčíslil a v závislosti od miery úspechu priznal náhradu trov konania žalobcom.

V tejto časti považuje rozhodnutie prvoinštančného súdu za správne, riadne odôvodnené a plne korešpondujúce výsledku sporu, v ktorom žalobcovia v 1. – 5. rade boli čiastočne úspešní.

17. Preto odvolací súd považoval odvolacie námietky žalobcov v 1. až 5. rade za nedôvodné.

18. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako správny potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, 2 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP.

Odvolacie konanie sa viedlo o odvolaní žalobcov v 1. až 5. rade voči žalovanému. V tejto časti odvolacieho konania žalobcovia v 1. až 5. rade neboli úspešní, úspešnou stranou sporu bol žalovaný. Odvolanie žalovaného bolo podané voči všetkým žalobcom, teda v 1. až 7. rade. V tejto časti konania o odvolaní žalovaného boli žalobcovia v 1. až 7. rade úspešnou stranou sporu, žalovaný nebol úspešný. Teda pri celkom vyhodnotení úspechu v konaní o odvolaniach žalovaný vo vzťahu k žalobcom v 1. až 5. rade a žalobcovia v 1. až 5. rade vo vzťahu k žalovanému boli úspešní v polovici. Preto odvolací súd v tomto rozsahu (vzťah žalobcovia v 1. až 5. rade a žalovaný) podľa § 255 ods. 2 CSP vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania nárok.

V konaní o odvolaní žalovaného boli stranou sporu aj žalobcovia v 6. a 7. rade. Títo boli v odvolacom konaní o odvolaní žalovaného úspešnou stranou sporu. V konaní o odvolaní žalobcov voči žalovanému odvolanie nepodali, preto v tejto časti nie je možné na ich neúspech / úspech prihliadať.

Celkovo preto žalobcom v 6. a 7. rade voči žalovanému patrí podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).